

Không Biết Con Đường Ấy Bây Giờ

Không biết con đường ấy bây giờ / đã thành con phố đẹp rồi chưa? Ngày xưa đá sỏi len từng bước, tôi vẫn đi, về, dẫu nắng mưa...

Ngày xưa, còn khổ, còn đi bộ...nhưng phải đi vì sống-để-đi! Đi...đợi cái ngày đi-nhập-ngũ, cái ngày cây súng được cầm tay!

Nếu đừng tao loạn, đâu đều đẹp, một tác giang sơn cũng lựa là...Ồi cái con đường đi xuống lũng, lên đồi, nhiều quãng nở đầy hoa...

Đường Hoàng Hoa Thám...thảm hoa vàng! Không có ai trồng, hoa mọc hoang: hoa cúc, hoa quỳ, hoa cải dại...rừng xanh, núi biếc, gió lang thang...

Nhiều khi tôi tưởng tôi là gió. Có lúc tưởng mình bay giữa sương. Có lúc tưởng mình chim lẻ bạn...quên chân đang bước một con đường!

Ba năm, tuổi trẻ, tôi không mệt (có mệt thì ngồi ngắm núi non, ngắm những con chim chuyền ríu rít...thương học trò tôi, rất dễ thương...)

Xa con đường ấy...năm mươi năm! Tôi nhớ lắm không? Không nhớ lắm...tôi được chuyển về trên phố thị...rồi tôi lẫn lộn giữa ba quân!

...rồi tôi co, rút trong nhà ngục...rồi hết ở tù, tôi ở xa...Mới đó, không ngờ, hai Thế Kỷ, hai bờ đại hải, sóng hay hoa?

Sóng! Dĩ nhiên là sóng đấy thôi. Còn hoa thì nhớ miệng ai cười. Nhớ con đường sỏi tôi từng bước...nhớ, tưởng tượng chừ con-phố-vui!

Đời đã đổi đời...mong đổi hết / những gì đau đớn của ngày xưa. Tôi mong chùng đó, không hờn oán...mà oán hờn chi mình đã thua!

Tháng Bốn Ba Mươi Ngày-Nước-Mắt...gửi về một giọt cuối đời tôi! Hình như tôi nói trong buồn tủi? Mà tủi buồn chi...nữa, hả Trời!

Trần Văn Lệ